

El Pico

(1983, Eloy de la Iglesia)

El Pico begint niet met experiment om vervolgens verder af te glijden, de bijna 18-jarige Paco heeft duidelijk al behoorlijk wat ervaring. Gebruikelijke zelfdeceptie over gebruik én handel, de illusie alles onder controle te hebben, stuurt hem, zijn maatje Urko en potentieel diverse derden richting afgrond. Je ziet de naald de ader in gaan en later zal een pistool de nodige fysieke spanning veroorzaken, het absolute hoogtepunt van ongemak betreft echter heroïne op een speen om de baby stil te krijgen. Ondanks deze 'schokkende beelden' is dit geen extrêem lastig te verteren film, met name door een politiek geladen zoektocht in de tweede helft. De uitzichtloosheid blijkt niet eindeloos.

De muziek is regelmatig zó bizar, dat gevoel van vervreemding niet meer wordt opgewekt, enkel verwondering over de keuze. Tiroler en andere knullige deuntjes begeleiden serieuze scènes, overdosis krijgt zelfs disco, de indruk wordt gewekt dat poging is ondernomen om op deze manier wat 'cult' toe te voegen aan een standaardvertelling. Een Bowie-poster aan de muur is dan wel weer een aardig detail en verwijst naar inspiratiebron.

Films uit de tachtiger jaren waarin drugs een hoofdrol spelen, zullen onvermijdelijk met *Christiane F.* vergeleken en meestal te licht bevonden worden. *El Pico* placeert de naargeestigheid nadrukkelijk post-Franco, in een grijs en troosteloos Bilbao. De verschillen met die illustere Berlijnse voorganger zijn verder te vinden in familieomstandigheden en uitgebreider blikveld: hier is méér aandacht voor de gemengde gevoelens van vrienden, ouders en andere geïnteresseerden, waardoor het persoonlijke medeleven minder zwaar op de maag ligt. Plat gezegd zijn er te veel personages. Vader werkt voor de Guardia Civil en ziet zijn zoon graag het leger in gaan, moeder is doodziek en heeft af en toe haar shot pijnstillers nodig, de ouders van Urko zijn geheel anders maar delen in de zorgen, een flamboyante doch sympathieke kunstenaar brengt partijen nader tot elkaar, een meisje wil best trio, het is nét iets te veel van het goede.

Buiten kijf staat niettemin de uitstekende rol van de jonge José Luis Manzano: als Paco beweert echt te genieten van de door verslaving veroorzaakte jeuk, klinkt dat geheel geloofwaardig, niet in de laatste plaats door het eindeloze krabben. Het is met name Manzano's acteren dat erg benieuwd maakt naar het een jaar later verschenen *El Pico 2*. Eloy de la Iglesia (1944-2006) regisseerde uit eigen ervaring.

Menno Peeters, 2 februari 2011

speelduur:
105 min.

cast:
José Luis Manzano – Paco
Javier García – Urko
José Manuel Cervino – Evaristo
Luis Iriondo – Martín
Enrique San Francisco – Mikel

script:
Gonzalo Goicoechea
Eloy de la Iglesia

cinematografie:
Hans Burman

muziek:
Luis Iriondo

